

[Justitsministeren.]

disse Sager kræver, er det netop fastsat, her som i mange andre Love, at Sagerne bør være Politisager.

Altsaa, jeg mener ikke, at man skal lægge alt for meget ind i disse Straffebestemmelser; de er kun indført, fordi man mener i visse Tilfælde at kunne faa Brug for dem.

Det blev meget stærkt fremhævet af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, at man ventede en ligelig Behandling af disse Sager. Jeg maa sige, at det er mit Indtryk efter det Arbejde, jeg har foretaget med denne Sag, at disse Sager i Tidens Løb ogsaa er blevet behandlet ligeligt. Justitsministeriet kan selvfølgelig ikke gribe ind i, hvordan Domstolene i de enkelte Tilfælde skal behandle en Sag; men disse Sager kan ogsaa være af saa forskelligartet Udseende, om jeg saa maa sige, at det for den umiddelbare lagttager let kan se ud, som om de har faaet forskellig Behandling. Men det er bestemt ikke tilsigtet fra nogen Side, selvfølgelig først og fremmest ikke fra Domstolens Side — de gaar efter, hvordan de skal fortolke Loven —, men navnlig heller ikke i de Tilfælde, der har været forelagt Justitsministeriet. Jeg kan sige, at efter det Materiale, jeg har set, forekommer det mig, at man i høj Grad har bestræbt sig for at dele Sol og Vind lige. Disse Sager kan være af en noget tvivlsom Art, det vil jeg give ærede Talere Ret i; det er ikke altid lige klart, hvad der skal lægges ind i Lovens Ord, ogsaa det vil jeg give ærede Talere Ret i. Men det er dog saaledes og vil ogsaa fremdeles være saadan, at man, naar man faar forelagt det Materiale, som skal ligge til Grund for Bedømmelsen af den enkelte Sag, sørger for, at der ikke skelles til nogen af Siderne, som det er sagt. Det skal være ikke alene min Opgave og min Embedspligt, men det er enhver siddende Justitsministers selvfølgelig Pligt.

Jeg skal i øvrigt ikke komme særlig ind paa, hvad det ærede Medlem Hr. Frits Clausen sagde, men det er rigtigt, at der er Ting her, som kan fortolkes. Saadan er det i enhver Lov. Det er umuligt at udforme Bestemmelserne i en Lov saa klart, at det er givet i enhver Situation, hvad der er Genstand for Forfølgning, og da man her er inde paa et forholdsvist nyt Omraade, hvor man efter Omstændighederne, har man vel Lov at sige, bevæger sig med en vis Forsigtighed, er det ikke saa underligt, at der kan komme visse Tvivlsspørgsmaal. Man har imidlertid

netop ved de foregaaende Vedtagelser af Loven sørget for, at disse Tvivlsspørgsmaal ikke mere kommer til at henligge under Justitsministeriet, men under Domstolene, som jeg sagde før, og Domstolene skal nok sørge for, det er jeg fuldt overbevist om, at fortolke de foreliggende Tvivlsspørgsmaal paa rette Maade.

Jeg ser ikke rettere, end at denne Lov har været til udmærket Gavn for det danske Samfund, og det er min bestemte Overbevisning, at den ogsaa i Fremtiden vil opfylde det Formaal, som ligger i Loven: virke til, at der kan herske Ro og Orden.

Vagn Bro: Jeg vil blot tillade mig at gøre en Bemærkning til den højtærede Minister, idet jeg i enhver Henseende skal afholde mig fra at komme ind paa det Causeri, der blev holdt her, før Ministeren talte. Naar vi har ønsket at drøfte Spørgsmaalet om Statsadvokatsager, er det ingenlunde ud fra den Betragtning, at man ønskede at beyrde Domstolene, men snarere for at begrænse det Antal Sager, som kommer til Domstolene, idet vi er tilbøjelige til at tro, at en mere ensartet Behandling i et større Omraade vil medføre dette. Det har jeg Indtrykket af i Virkeligheden falder sammen med de Betragtninger, Ministeren gjorde gældende, idet jeg forstod ogsaa hans Stilling til de øgede Straffe som tagende Sigte paa, at der skal gribes ind i de virkelig alvorlige Tilfælde, medens Smaatterierne er underordnede. Men det kan vi formentlig drøfte i et Udvalg.

Ole Bjørn Kraft: Allerede i mit første Indlæg udtalte jeg en Tvivl om, hvorvidt der var nogen absolut Nødvendighed for at skærpe de Straffe, som kan idømmes efter denne Lov. Jeg maa sige, at jeg er ikke ved de Udtalelser, den højtærede Justitsminister fremsatte, blevet overbevist om, at en saadan Nødvendighed er til Stede. Justitsministeren argumenterede mod vor Betragtning: at disse Sager burde henlægges til Domsmand, naar Straffen kunde stige til 5 og 6 Maaneder, med en Bemærkning om, at disse Sager var det ikke værd at ulejlige Domsmand med. Men naar det ikke er det, forekommer det mig lidt ejendommeligt, at det alligevel er nødvendigt at tillægge dem en saadan Værdi, at man vil forøge Straffen. Jeg synes, at den højtærede Justitsminister her modsagde sig selv.

Jeg takker Ministeren for det Tilsagn, han gav om, at man vil søge paa alle Maader